σους τοῦ Βάζα, οἱ ὁποῖες μὲ ὑπερηφάνεια θὰ σᾶς ἔδιναν ἄσυλο..

— Ναί, γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκα νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Λυόν.

— Καὶ γιατὶ δὲν ἐγκατασταθήκατε;

— Ὀό ! Μὴν μοῦ μιλᾶτε γιὰ μιὰ πολιτεία ποὺ τὴν κυβερνᾶει ἕνας ἀρχιεπίσκοπος καὶ τὴν ἐπιβλέπει ἕνας Ἱεροδικαστής!...Δὲν εἶνε γι' ἀνθρώπους σᾶν κ' ἐμένα κ' ἐξ ἄλλου θὰ μ' ἐφυλάκιζαν ἐκεῖ γιατὶ εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ γκρεμίσω ἀπὸ τὸ ἀπάνω μέρος τῆς σκάλας τοῦ ξενοδοχείου μου ἕναν ἀγροῖκο καλόγερο ποὺ ἦταν προγάστορ σὰ βαρέλι.

— Βέβαια αὐτὸ ἦταν κακό, ἀλλὰ τί σᾶς εἶχε κάνει ὁ φτωχὸς αὐτός μοναχός ;

— Ἐμένα ; τίποτε ! Ἀλλὰ ἐξομολογοῦσε συχνὰ τὴ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔταζε γενναία ἀποζημίωση ἂν τὸν ἀπήλλασσα ἀπὸ τὸν ὀχληρὸ αὐτὸ τρίτον.. Τοῦ κατέβασα ὅμως τὸ σαγῶνι μὲ μιὰ πρώτης τάξεως γροθιά...

— Ποιανοῦ ; Τοῦ μοναχοῦ ;

— Ὄχι, διάβολε ! Τοῦ ξενοδόχου ! Ὁ ἡλίθιος αὐτός, ἀφοῦ ἔκανα τὴ δουλειά του καὶ γκρέμισα ἀπὸ τὴ σκάλα τὸ μοναχό, δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀποζημίωση ποὺ μοῦ εἶχε τάξει, γιατὶ ὁ μοναχὸς δὲν ἐπέθανε κατὰ τὴν πτώση του...Ἀλλὰ ἀσχοληθήκαμε πιραπολὺ μὲ τὸ ὑποκείμενό του, ὑποκόμη...Ἂς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ σᾶς...Ὁ ἱππότης Ζέϊγκλερ ποὺ διευθύνει μερικοὺς μισθοφόρους τοῦ Ἐξάρχου, μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔχετε λαμπρὴ θέση στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης διάκειται εὐνοϊκὰ ἀπέναντί μου. Ἐπομένως, ἀγαπητὲ μου λοχαγέ, ἂν ἔχετε ἀνάγκη καμμιᾶς ὑπηρεσίας, ἂν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ σᾶς, εἶμαι στὴ διάθεσή σας. Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα ὅ,τι θέλετε.

— Αὐτὸ σκεπτόμουν κ' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Φερουλλιὰ σφίγγοντας μέσ' στὸ τραχύ του χέρι τὸ μικρὸ καὶ λεπτὸ χέρι τοῦ Νοαζύ. Σᾶς εὐχαριστῶ, ὑποκόμη.

— Ἀλλά, ρώτησε ὁ τελευταῖος, τί κάνατε στὸ Ἀβινιὸν σεῖς, ὁ ὁποῖος, ὅπως μοῦ φαίνεται, τὰ ἔχετε πολὺ ἄσχημα μὲ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχές ;

— Τί τὰ θέλετε...Μποροῦσα νὰ κερδίσω λεπτὰ ἐκεῖ πέρα.

— Πῶς ; Κοντὰ στὸν Ἔξαρχο ;

— Ναὶ καὶ νὰ πῶς. Ἡ ἀγορὰ τῶν ἀλόγων γίνεται ἐκεῖ ἀπὸ ἀξιωματικούς. Μοῦ εἶχαν προτείνει λοιπὸν νὰ πάω στὸ Μακλεμβοῦργο καὶ στὸ Φρίτζ καὶ ν' ἀγοράσω γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ἐξάρχου τριακόσια ἄλογα. Δυστυχῶς,τὴν προηγουμένη τῆς ἀναχωρήσεώς μου, καθὼς βρισκόμουν μέσα στὴν μητρόπολη καὶ θαύμαζα τὰ γλυπτικά της ἀριστουργήματα, ἔνοιωσα ἔξαφνα στὸν ὦμο μου τὸ χτύπημα τοῦ ραβδιοῦ ἑνὸς κακομούτση χωριάτη ποὺ θᾶταν ὁ κανηλανάφτης, ὁ ὁποῖος συγχρόνως μὲ βάρβαρο τρόπο μὲ πρόσταξε νὰ γονατίσω.

Ἀναποδογύρισα ἕνα ἁμάξι,τἄκαμα θάλασσα !...

Σημειώσατε, ὑποκόμη, ἐξακολούθησε ὁ λοχαγός, ὅτι μόλις προσπέρασα τὸ κατῶφλι τῆς ἐκκλησίας εἶχα κάνει εὐλαβέστατα τὸ σταυρό μου καὶ περνῶντας μπρὸς ἀπὸ τὸ ἱερὸ εἶχα γονατίσει.. Ἔδραξα τότε τὸν κανηλανάφτη ἀπὸ τ' αὐτιά, ποὺ τὰ εἶχε πολὺ μακρυὰ καὶ νομίζω πὼς τὸ ἕνα τους μοῦ ἔμεινε μέσ' στὰ χέρια... Τὸ παράξενο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ πολὺ δικαιολογημένη αὐτή χειρονομία μου μ' ἔφερε στὸ μεγαλείτερο κίνδυνο στὸν ὁποῖο βρέθηκα ποτὲ ἀπὸ τότε ποὺ ἐξεστράτευσα στὴν Ἰταλία, ἀπὸ τὸν ἀνόητο ἐκεῖνο Μπονιβὲρ ποὺ μ' ἄφησε ὡς νεκρὸ στὸ πεδίο τῆς μάχης...Ἔ, λοιπόν στὸ Ἀβινιόν, τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ χειρότερα !...Χωρὶς τὸ Ζέϊγκλερ κ' ἐγὼ κ' ἡ Γεζαβέλλα εἴμαστε χαμένοι ἀναπανόρθωτα!

Ὁ ὑποκόμης δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ πιὰ τὴν εὐθυμία του καὶ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλοια.

— Ὦ, λοχαγέ ! φώναξε, λέτε πὼς εἴστε γέρος καὶ εἴστε πολὺ νεώτερος ἀπὸ μᾶς ποὺ λέμε ὅτι εἴμαστε νέοι...Ἐὰν ξέρατε τὶς ἀσήμαντες διασκεδάσεις μας, τὶς τιποτένιες φιλονεικίες μας καὶ τὰ γελοῖα ἁμαρτήματά μας δὲν θὰ στέργατε ποτὲ ν' ἀνταλλάξετε τὰ ρωμαλέα καὶ ὥριμα χρόνια σας μὲ τὰ γερασμένα νιάτα μας !...Σὲ λίγο ὅμως θὰ φθάσουμε στὸ σταυροδρόμι τοῦ «Κόκκινου Καπηλειοῦ».Ἐγὼ ὅμως βλέπω μιὰ μικρὴ ἀτραπὸ ποὺ θὰ μοῦ συντομεύσῃ πολὺ τὸ δρόμο...Ἐσεῖς ποιὸ δρόμο σκοπεύετε νὰ πάρετε;

- Πολὺ εὐχαρίστως θὰ πάρω τὸ δρόμο τοῦ «Κόκκινου Καπηλειοῦ», ἀπάντησε ὁ Ρολλάνδος, κ'ἔπειτα θὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ κάποιο κύριο ποὺ μὲ περιμένει...

— Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶν' ὁ σταυλάρχης.

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι!... Ἑκατὸ φορὲς ὄχι!...

— Τότε ἔπειδὴ ἐγὼ πάω στὸν αὐγοτοῦ Ταλεμόνδου, ἀναγκάζομαι μὲ λύπημον νὰ σᾶς ἀφήσω ἐδῶ, ἀγαπητέ μου λοχαγέ...Ἀλλὰ σᾶς τὸ ξαναλέω καὶ πιστεύατέ με ὅτι εἶμαι εἰλικρινής.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἕνα πρωτότυπο παράσημο

Ἕνα τελευταῖο γαλλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει τὴν ἱστορία ἑνὸς πολὺ πρωτοτύπου παρασήμου, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται, σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, στὴν Τουρκία. Τὸ παράσημο δὲ αὐτὸ ἀποτελεῖται ἁπλούστατα, ἀπὸ μιὰ... οὐρὰ ἀλόγου, ἡ ἱστορία του δὲ εἶνε ἡ ἑξῆς :

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, σὲ κάποια μάχη, οἱ Τοῦρκοι ἀπώλεσαν τὴ σημαία τους. Κάποιος, τότε, ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀρχηγούς, ἔκοψε τὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου του, τὴν ἔδεσε στὴν ἄκρη τῆς λόγχης του, καὶ ἀνεμίζοντας τὴν πρωτότυπη αὐτὴ σημαία μ' ἐνθουσιασμό, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ γύρω του τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του, τὰ ὁποῖα ἠλεκτρισθέντα ἀπὸ τὸ παράδειγμά του, ἐπέπεσαν μὲ ὁρμὴ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐκέρδισαν τὴν νίκη ! Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνδραγαθήματός του αὐτοῦ, ὁ γενναῖος ἀρχηγὸς ἔλαβε, ὡς παράσημο μίαν οὐρὰν ἀλόγου !... Ἔκτοτε δὲ ἡ ἀλογουρὰ διδεταιεῖς ὅσους διακριθοῦν ἐν πολέμῳ καὶ ὑπάρχουν πασάδες μὲ «τρεῖς οὐρές», πασάδες μὲ «δύο οὐρὲς», καὶ, τέλος, πασάδες μὲ «μιὰ οὐρά !».

***

Ἡ ἀρχαιοτέρα πόλις τοῦ κόσμου

Ἡ ἀρχαιότερες πόλεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ἡ ἑξῆς : Ἡ Δαμασκός, ἡ Τύρος, ἡ Μπααλμπὲκ, ἡ Παλμύρα, ἡ Νινίβη καὶ ἡ Βαβυλών. Ἀπὸ τὶς πόλεις αὐτές, ἡ Τύρος κατεδαφίσθη, ἡ Μπααλμπὲκ ἔχει ἐρειπωθῆ, ἡ Παλμύρα ἔχει καταχωθῆ κάτω ἀπὸ τὸν ἄμμο τῆς Ἐρήμου, καὶ ἡ Νινίβη καὶ ἡ Βαβυλὼν ἔχουν ἐξαφανισθῆ... Μόνον ἡ Δαμασκὸς ὑπάρχει ἀκόμη ! Δικαίως λοιπὸν ἡ πόλις αὐτὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀρχαιοτέρα πόλις τῆς γῆς.

Ἡ Δαμασκὸς ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν Οὖζ, γυιὸ τοῦ Ἄρραμ, καὶ ἔγγονο τοῦ Σὲμ,—καθὼς τουλάχιστον ἀναφέρει ἡ Γραφή.

Ἡ ἀρχαιότερες, μετὰ τὴ Δαμασμό, ἀπὸ τὶς ὑφιστάμενες ἀκόμη σήμερα πόλεις εἶνε ἡ ἑξῆς:

Ἡ Μπεναρές, στὰς Ἰνδίας. Στὴν Ἑλλάδα : τὸ Ἄργος, αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ Θῆβαι. Στὴν Ἰταλία : ἡ Κροτόνη καὶ ἡ Ρώμη. Τὸ Κάδιξ στὴν Ἱσπανία. Στὴν Τουρκία ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ τέλος, στὴν Γαλλία ἡ Μασσαλία.

Ἡ πόλεις αὐτὲς ἔχουν ἡλικία 24 μέχρις 27 αἰώνων !

***

Ποία εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα δυναστεία τοῦ κόσμου

Συμφώνως πρὸς μίαν πρόσφατον στατιστικήν, ἡ ἀρχαιοτέρα δυναστεία ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ ἱστορία ὑπῆρξεν ἡ Αἰγυπτιακὴ δυναστεία τοῦ Μενὲς ἢ Μενά, ὁ ὁποῖος ἤκμασε περὶ τὸ 2717 ἔτος π. Χ. καὶ ἔκτισε τὴν Μέμφιδα, τὴν ἀρχαιοτέραν πόλιν τῆς Αἰγύπτου.

Ἀπὸ τὶς σύγχρονες ὅμως δυναστεῖες ἀρχαιοτέρα εἶνε ἡ βασιλεύουσα δυναστεία τῆς Ἰαπωνίας : Ἱδρυτής της εἶνε ὁ Ζίμ-σεν, ὁ ὁποῖος ἤκμασε στὰ... 660 πρὸ Χριστοῦ !

***

Ἡ...δεκάτη τρίτη ὥρα

Στὸ χωριὸ Γούσλεϋ, κοντὰ στὸ Μάντσεστερ, ὑπάρχει ἕνα πρωτοτυπότατο ρολόϊ. Τὸ ρολόϊ αὐτὸ εἶνε τοποθετημένο στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου τοῦ λόρδου Ἐλλεσμιτάρ, ἡ πρωτοτυπία του δὲ συνίσταται σὲ ὅτι δὲν σημαίνει ὁ ὡ δ ε κ α ὧρες ὅπως ὅλα τὰ ρολόγια τοῦ κόσμου, ἀλλά...δεκατρεῖς !

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἰδιότης τοῦ ρολογιοῦ ὀφείλεται στὸ ἑξῆς :

Ὁ γέρο-παράξενος Ἄγγλος, ὁ δοὺς ντὲ Μπριτζουῶτερ, ἔχτιζε κάποτε μιὰ δεξαμενὴ κοντὰ στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται τὸ ρολόϊ. Ἐπιτηρῶν τοὺς ἐργάτας παρετήρησεν ὅτι στὶς ὀώδεκα τὸ μεσημέρι ἄφηναν τὴ δουλειά τους γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε δὲν εἶχαν ὅμως τὴν εὐσυνειδησία νὰ ἐπιτρέψουν στὴ μία καὶ νὰ ξαναπιάσουν δουλειά. Καθὼς εἴπαμε ὁ δοὺς ἦταν γερος καὶ παράξενος. Ἔκαμε λοιπὸν τὶς σχετικὲς παρατηρήσεις στοὺς ἐργάτας του αὐτοὶ ὅμως δικαιολογούμενοι, ἀπέδιδαν τὴν ἀργοπορία τους στὸ ὅτι δὲν... ἄκουγαν καθαρὰ τὸν ἦχο χτύπο ποὺ ἐσήμαινε τὸ ρολόϊ στὴν 1 μ. μ. Ὁ δοὺς τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἐκάλεσε τὸν ρολογᾶ τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ μεταβάλῃ τὸ μηχάνημα τοῦ ρολογιοῦ κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε στὴν 1 μ. μ. νὰ σημαίνῃ...δεκατρεῖς φορές ! Καί, πράματι, ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ἀπὸ τότε πέρασε κάμποσος καιρός. Ἡ δεξαμενὴ ἐν τῷ μεταξὺ κατεσκευάσθη τὸ ρολόϊ ὅμως ἔμεινε ἀμετάβλητο καὶ ἀπὸ τότε, κάθε ἡμέρα, ἀντὶ τῆς μιᾶς σημαίνει τὴν δεκάτη τρίτη ὥρα του.